

קצובות — ואפילו נחירה מיקרית סה ושם — נשמעים לאוזניה כמנגינה ערבה. נעים. הם. הם אפילו הספיקו, הסלא ופלא לדבר קצת. הוא סיפר לה על הבעיות שלו בעבודה. היא ליטפה בהבנה את ראשו. בקיצור, היא מרגישה שפה התחיל משהו.

למחרת בבוקר שניהם ממהרים. הוא מסיע אותה הביתה, או למישרד, ואומר: „אתקשר אליך.“

עובר יום, עובר שבוע. היא חושבת לה: מילא! כנראה טעיתי. כנראה העניין היה חד־סטרתי, וזהו. כעבור שבועיים מצלצל הטלפון:

אם היא נותנת - היא אבודה. אם אינה נותנת - היא אבודה

„הלו מותק!“ (הפעם, הוא בורד אי לא מציג את עצמו. עכשיו, אחרי כל מה שהיה ביניהם?)

„שלום“ היא אומרת. מנסה לא להישמע מופתעת.

„מה את עושה?“ שואל הרומיאו.

„מה יש? למה אתה שואל?“ אומרת הבחורה.

„אני בסביבה שלך, וחשבתי שתצאי להזמיני לקפה.“

הוא אחד הכללים החשובים של פנטז המסטיק: לעולם אל תטלפן במועד שהבטחת. לעולם אל תנסה לקבוע פגישה יום או יומיים מראש, כדי שהיא לא תחשוב, חלילה, שאתה חושב, חלילה, שהיא עסוקה, חלילה. או שעוד משהו, חוץ מך, המעלה על דעתו בכלל להתעניין בה או להזמין אותה לאיזשהו מקום. כמה שזה יישמע מוזר, ברוב המקרים שגונבו לאוזני, התעלמו רוב הבחורות מהשבועיים — לפחות בשלב זה — והזמינו לקפה.

- „חשבתי שאולי קרה לו משהו.“
- „אם צילצל, סימן שבכל זאת מצאתיך בעיניו. אולי, אם נזכרה עוד, יצא מזה משהו.“ (הכוונה כאן כמובן לא לחתונה, אלא לסתם יחסים יפים).
- „יש לו בעיות, ואם אעזור לו ייצא מהן“ (מקרה של אופטימיזם חשוד־מרפא).
- „רציתי להגיד לו מה אני חושבת עליו.“
- „מעניין לראות עד איפה החוצפה שלו מגיעה.“
- האמנם באמת כל אלה רק תירוצים, לא סיבות? לא כך: למרות מה שהגברים חושבים. בחורות עם ראש בריא על כתפיהן אינן מתאהבות עד איבוד החושים. אם אין להן סיבות טובות לכך, בערב או לילה משותף אחד או שניים, קשה לספק מספיק סיבות טובות באמת.

א כל נחזור לעניין. הקפה כבר על האש. הוא שרוע לו על הכורסה. הפטיפון מגן. היא ממתינה. וכאן, לחסרות־הניסיון, מחכה מוקש אמיתי. הוא פשוט לא אומר כלום.

לצלצל או לא? - הרוקה והפינקס ליד הטלפון

היא נראית כמו בריגיט בארדר, חכמה כמו איינשטיין, מבשלת כמו אסקופייה, ומספקת במיטה את מאווי ה־כמוסים ביותר — הוא יבוא מתי שמתחשק לו, ודי. והיחסים — מתמתחים, נמרחים, כמו מסטיק. הם מתפתחים כמו פרח. עציץ שמשקים אותו פעם בשבועיים. הוא אמנם לא מת, אבל גם לא כלי־כחי. סתם עומד לו בפניה, איפה שהאורחים לא רואים אותו. עד שהעזרת זורקת אותו לפה, ודי.

מה נותן להם סוג כזה של יחסים? נניח אפילו שריבוי נשים והחלפתן נותנים לגברים משהו שאין הם יכולים בלעדיו. אך אפילו את זה ניתן להרי לעשות בדרך הרבה יותר אלגנטית, סימפטית ו־מעניינת. מי מפריע להם, למשל, לנהל רומן של שבוע עם אחת, של השבוע הבא עם אחרת? ההגיון — הנשיי לפחות — אומר ששיטה זו יותר מעניינת. יש לאדם הזדמנות להכיר לפחות קצת את בת־זוגו. יש לו הזדמנות לקבל ממנה יחס עמוק יותר, לשאוב ממנה יותר הנאה. אולי, אפילו, לשם סיפוק האגו, לשבור לה את הלב.

ובעיקר: מה גרם לחוסר־ההגונות מצד הגברים לקשרים יותר מעמיקים? או אולי יהיה נכון לומר — לבריחתם מקשר כזה? התשובה איננה פשוטה. חלק ממנה נובע אולי מרגש הכבוד לנשים, שאבד עקב כניעת חלק מהן למציאות החדשה. חלק ממנה קשור, לדעתי, בחוסר־ביטחון ממנו סובלים דווקא הגברים. הם פוחדים מהתחרות. הם יודעים שלבתי־זוגם יש כימעט אותו נסיון מיני כשלהם, אם לא יותר. הם פוחדים מההשוואות.

א ה, לדעתי, זו בעיקר שאלה של נחיות. איש לא נידון על־פי יחס אישתו אליו, למשל. האם נשמע אי־פעם שיאמרו על מישהו „זהו גבר. תראה איך אישתו אוהבת אותו אחרי 20 שנות נישואין?“

התחרות בה צריך כל גבר לעמוד היא קשה, כדי להצליח בה עליו להשקיע בכך את כל האנרגיה שיש לו. עליו לעבוד שעות רבות, להתרכז במה שהוא עושה, להתייחס לכך כאל מרכז חייו.

התהליך של התאהבות וקשירת קשר גם הוא צורך אנרגיה. נכון אמנם שכאשר הקשר נקשר, והיחסים הם עמוקים וטובים, הופכת האהבה והידידות בין בני הזוג למקור ממנו יכולים שניהם לשאוב כוח ועידוד. כי אין מקור מוצלח יותר לכך מאשר מישהו המכיר אותך היטב, ועדיין חושב שאתה היצור המוצלח ביותר שנוצר אי־פעם, לפחות בשבילה.

אך על־מנת להגיע לשלב זה — אם בכלל — עובר האדם שלבים של תלות, פיקפוקים, ופחדים. וכדי להצליח ליצור יחסים מספקים באמת — עליו להתאמץ קשה. הגברים, אפילו היום, יודעים זאת. והם אינם רוצים לשאת בטורח. מה עוד שעתה, שלא כמו פעם — כבר הם אינם מוכרחים. יש להם ברירה.

הם יכולים לרקוד בעשר חתונות, אחת אחת, לפי התור. הם דומים לאותו ילד, שדמי־הכיס שלו הספיקו תמיד לעוגה טעימה, לפתע, התמוטט מחיר העוגות, וכל ה־קונדיטוריה לרשותו.

הוא מתחיל לטעום פרוסה מכל עוגה. עוגה טובה, עוגה רעה. עוגה שהוא אוהב, ועוגה שהוא לא אוהב. אפילו בייסקוויט ישן ועזוב.

השאלה היא פה לא של סיפוק הרעב — אלא של העיקרון שבדבר.

לא פלא שישנם כאלה שקיבלו כבר הרעלת־קיבה. שלא לדבר על אולקוס.

מדוע מוקש? כי כל מה שהיא תעשה לא יהיה טוב. ואילו הוא, ברגע שהצליח לעבור את המפתן — כבר נמצא בעמדת־יתרון. כל מה שעליו לעשות זה — לא לעשות כלום. בערך כמו ממשלת ישראל בשטחים. אם היא שואלת מה קרה, למה לא טלפנת, למה לא באת, מה אתה בכלל חושב לך, וכו' וכו' — הרי היא תגלה שתלטנות, רכושנות, ושאר תכונות נשיות מאוסות. ומה שהכי גרוע — גם בלי הצדקה. אחרי הכל, בסך־הכל הם נפגשו פעם או פעמיים.

אם היא לא אומרת כלום — היא חותמת את גורלה. יחסיהם ייכנסו למסלול הקבוע והפשוט של פנטז ה־מסטיק: הוא יטלפן פעם בשבועיים־שלושה, יבלה איתה את הלילה וייעלם את תוך הגיוגל הסואן והמטרטר של התנועה בשעה שבע וחצי בבוקר.

ל עובדת ההיעלמות הנזל אין כל קשר למידת הסיפוק או ההנאה שהיחסים ביניהם העניקו לו. אם

בדידות: תמונה סמלית של ג'ורג' רוזנבלט